

HỒI 711

Chúng Chí Thành Thành

Khấu Trọng vào nội đường gặp Sư Phi Huyền, gã ngồi xuống bên cạnh nàng, than dài: “Phi Huyền có biết mời Ninh Đạo Kỳ như vậy rất nguy hiểm hay không? Sự sống chết của họ chỉ trong đường tơ kẽ tóc, suýt chút nữa thì họ đã ôm nhau cùng chết, may mà có trời phù hộ, thảm kịch đã không xảy ra.”

Sư Phi Huyền nhìn gã, trong mắt lộ vẻ dịu dàng hiếm thấy đối với gã, khẽ đáp: “Đó không chỉ là thảm kịch mà còn là tai họa! Huynh có muốn nghe ta nói lời thực không? Chúng ta đã đánh giá Tống Khuyết rất cao, nhưng vẫn không ngờ y có loại đao pháp có thể dồn Ninh đại sư vào chỗ chết. Lúc đó đã hoàn toàn không còn có thể khống chế được, may mà đã không xảy ra đại họa như Thiếu soái đã nói.”

Khấu Trọng thấy xương sống mình cũng lạnh lẽo. Sư Phi Huyền nói đúng lắm, giả sử cả hai bậc đại tôn sư ôm nhau cùng chết, Khấu Trọng gã chỉ có một chọn lựa, đó chính là phải kế thừa di chí của Tống Khuyết, hoàn thành đại nghiệp dùng nam thống trị bắc, tình hình lúc đó sẽ khác hẳn lúc này.

Cả hai đều lưỡng bại câu thương, chấm dứt cuộc chiến với kết quả hòa nhau, đó quả là một kết cục lý tưởng nhất, như vậy Trung thổ sẽ có được một lối giải thoát.

Giọng nói của Sư Phi Huyền vang lên bên tai gã: “Phi Huyền vốn không muốn quấy nhiễu Thiếu soái, nhưng chỉ vì không tìm được Tiểu Lăng nên mới mặt dày cầu kiến.”

Khấu Trọng cười khổ nói: “Chúng ta trở nên xa lạ lúc nào vậy? Đến phiên ta nói thật, tiểu đệ chưa bao giờ xem Phi Huyền là người ngoài. Tử Lăng là huynh đệ của ta, cô nương lại là... hồng nhan tri kỷ của hần. Hà! Rốt cuộc ta thấy tiền tử má hồng rồi!”

Sư Phi Huyền bình tĩnh trở lại, thản nhiên nhẹ giọng: “Tâm trạng của Thiếu soái hôm nay hình như rất tốt.”

Khấu Trọng ngồi dựa người, thả lỏng toàn thân vào ghế, mỉm cười: “Chỉ cần nghĩ đến sau này không cần phải cố công làm hoàng đế, tâm trạng đương nhiên khác hẳn.”

Sư Phi Huyền chấn động thân mình, nhìn sững gã, trong mắt giãy lên một niềm vui, khẽ nói: “Rốt cuộc Thiếu soái đã chịu gặt đầu rồi! Đó quả là cái may của muôn dân.”

Khấu Trọng chỉ còn cách cười khổ đáp lời: “Tiền phạm hữu biệt, tiểu đệ đương nhiên không hiểu biết bằng tiền tử. Nếu trên đời có một người có thể khiến ta khâm phục mà nghe lời, thì đó chính là Từ Tử Lăng. Sau khi Phi Huyền thu thập hấn, muốn thu thập ta chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?”

Sư Phi Huyền không để ý gã vẫn nhắc chuyện nàng và Từ Tử Lăng, chỉ mỉm cười: “Phi Huyền không biết biểu đạt nỗi vui mừng trong lòng như thế nào đây. Sự vui mừng này đúng là nhập thể và thực tại.”

Khấu Trọng vỗ tay cười: “Có thể khiến Phi Huyền vui vẻ, tất cả đều đáng giá cả. Bây giờ Tử Lăng đang trên đường đi gặp Tần vương, hấn không gặp được cô nương chắc chắn sẽ thất vọng lắm.”

Sư Phi Huyền nói chẳng hề khách sáo: “Hình như Thiếu soái cũng chẳng có vẻ khó xử lắm, bề ngoài chỉ nói như vậy mà thôi.”

Khấu Trọng giật mình, đưa tay gỡ đầu, tươi cười nhìn Sư Phi Huyền, chân thành nói: “Nỗi vui mừng trong lòng ta chẳng kém gì tiền tử, bởi vì chúng ta không còn là kẻ địch nữa mà cùng toàn tâm toàn ý hướng tới mục tiêu cao hơn. Sau này ta càng không phải bất hòa với Tử Lăng vì tranh bá thiên hạ nữa, trong thiên hạ có chuyện gì vui hơn?”

Sư Phi Huyền ánh mắt long lanh, nhìn Khấu Trọng, mỉm cười, dịu dàng: “Có lúc Phi Huyền cũng thật sự nghi ngờ Thiếu soái là kẻ lòng đầy dã tâm, nay Phi Huyền xin lỗi với Thiếu soái. Nhưng Thiếu soái có chắc chắn vượt qua được cửa ải Tống Khuyết không?”

Khấu Trọng cười khổ: “May mà bây giờ đôi bên đã không còn hiểu lầm. Ôi! Phải chăng Sư Huyền muốn nói cho ta biết, lệnh sư không chắc có thể thuyết phục được phiệt chủ ư?”

Phi Huyền từ tốn đáp: “Bậc cao nhân tự có quá trình và phương thức suy nghĩ để đạt đến một niềm tin nào đó, họ không dễ dàng bị dao động. Có ai trên đời này dám bảo đảm có thể thuyết phục được Tống Khuyết?”

Khấu Trọng mỉm cười: “Đột nhiên lúc này ta cảm thấy tràn trề lòng tin. Cứ để ta tìm cách, khi cần thiết sẽ nhờ Phi Huyền mời lệnh sư phối hợp. Xin nói với lệnh sư rằng, phiệt chủ vẫn chưa quên bà ấy, nếu không cuộc chiến ở Tịnh Niệm thiền viện đã có một kết cục khác.”

Sư Phi Huyền không biết có phải nhớ Từ Tử Lăng hay không mà ánh mắt chợt buồn bã, nhìn xuống đất, cúi đầu nói: "Khi phiệt chủ lần đầu tiên gặp Phi Huyền, Phi Huyền đã biết."

Khấu Trọng chủ động nói sang chuyện khác: "Trước khi phiệt chủ chịu gặt đầu, ta còn phải gặp mặt Lý Thế Dân, thỏa thuận điều kiện. Ta không những phải sắp xếp đường đi lối về cho người của ta mà còn phải xem quyết tâm và đại kế làm hoàng đế của y, nếu không thì đừng hòng nhắc đến chuyện này. Phi Huyền có tính ngược lên miền Bắc, gặp Tử Lăng hay không?"

Sư Phi Huyền lộ vẻ bùi ngùi, buồn bã: "Thiếu soái cho rằng Phi Huyền có nên gặp gã không?"

Khấu Trọng ngạc nhiên, nhất thời không nói ra lời. Chỉ câu này thôi cũng đã thấy Sư Phi Huyền dù cho đã đạt đến cảnh giới kiếm tâm thông minh nhưng vẫn không thể quên Từ Tử Lăng được.

Sư Phi Huyền đứng dậy, trở về về điềm tĩnh ban đầu.

Khấu Trọng cũng vội vàng đứng dậy đưa tiền.

Sư Phi Huyền xoay người, mỉm cười với gã, nói: "Xin Thiếu soái cứ tự nhiên, không cần đưa tiền nữa! Nói với Tử Lăng, Phi Huyền và sư phụ sẽ đợi tin tốt của họ."

oOo

Trong căn phòng của Tiểu Ưu, Tiểu Ưu và Tiểu Hạc Nhi ôm nhau khóc òa lên. Không một ai biết được những giọt nước mắt ấy là khóc cho những đau khổ đã trải qua hay là khóc vì vui mừng cho ngày đoàn tụ.

Từ Tử Lăng, Lôi Cửu Chỉ, Hầu Hi Bạch và Vương Huyền Thứ ngồi kế bên chỉ đành ngẩn ra, không có biện pháp gì an ủi, để mặc cho họ khóc như mưa như gió để phát tiết mọi tâm tình.

Âm Hiễn Hạc và Kỷ Thiển đang tiếp tục nỗ lực tìm người, vẫn còn chưa trở về.

Hầu Hi Bạch hạ giọng nói với Từ Tử Lăng: "Hay là chúng ta đi tìm bọn họ?"

Lôi Cửu Chỉ ở bên cạnh Từ Tử Lăng lên tiếng nói: "Chắc chắn bọn họ ra ngoại thành kiếm cầu may, ta làm sao tìm ra họ đây?"

Tiểu Hạc Nhi thút thít đứng dậy: "Muội phải tìm đại ca."

Tiểu Ưu ôm nàng, khóc rằng: "Đừng lo! Họ sẽ trở về trước khi cửa thành đóng lại."

Lời nói chưa dứt đã nghe tiếng gõ cửa vang lên cộc cộc.

Tiểu Hạc Nhi lao ngay ra cửa, bọn Từ Tử Lăng cũng vội vàng chạy theo. Ra đến sân, Tiểu Hạc Nhi mở cửa, rồi thất vọng hỏi: "Người là ai?"

Tần Thúc Bảo xuất hiện ở trước cửa, trên người mặc thường phục, nhìn Tiểu Hạc Nhi rồi nhìn Từ Tử Lăng, ngạc nhiên hỏi: "Có gì vị tiểu ca này khóc thê thảm như vậy?"

Từ Tử Lăng bước tới phía trước ân cần: "Mời Tần đại ca vào trò chuyện."

Tiểu Hạc Nhi xoay người, ngã vào lòng Vương Huyền Thứ, cứ khóc thút thít mãi, cả người rung lên bần bật.

Tần Thúc Bảo nhìn nàng, rồi bước đến bên cạnh Từ Tử Lăng, bá vai gã thật chắc, nói đầy vẻ xúc động: "Chúng ta lại là hảo huynh đệ rồi!"

Bọn Lôi Cửu Chỉ chợt hiểu ra, Từ Tử Lăng đã đoán không sai. Lý Thế Dân đã cho các đại tướng tâm phúc của y biết chuyện đôi bên hòa giải, rõ ràng y đã có quyết tâm giành ngôi vị hoàng đế.

Lôi Cửu Chỉ đóng cửa lại, bước đến bên cạnh Tiểu Hạc Nhi, hai tay đặt lên vai nàng, khuyên bảo: "Đừng khóc nữa! Còn khóc nữa thì ta cũng muốn khóc theo đó!"

Tiểu Ưu cũng vội khuyên: "Đại ca của muội sắp về rồi đấy!"

Tiểu Hạc Nhi ghen ngào: "Muội sợ họ gặp chuyện bất trắc ngoài ý muốn!"

Tần Thúc Bảo buông Từ Tử Lăng ra, ngạc nhiên không hiểu: "Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Từ Tử Lăng định trả lời thì lại có tiếng gõ cửa vang lên.

"Cạch! Cạch! Cạch!"

Giọng nói của Kỷ Thiện vang lên ở bên ngoài: "Mở cửa mau!"

Tiểu Hạc Nhi giật mình, xoay người rời khỏi lòng Vương Huyền Thứ, chạy vọt ra ngoài cửa.

Lúc này thời gian như ngưng đọng.

Tiểu Ưu chạy lại mở cửa.

Kỷ Thiển và Âm Hiến Hạc bơ phờ mặt mỗi đang đứng ở ngoài cửa. Kỷ Thiển đang định lên tiếng, chợt thấy mọi người thì trở mặt ra, chỉ kêu 'a' lên một tiếng.

Âm Hiến Hạc giật mình, mở to mắt nhìn Tiểu Hạc Nhi, rồi toàn thân run bần bật, nước mắt tuôn như mưa.

Tiểu Hạc Nhi kêu lên rồi lao vào lòng Âm Hiến Hạc.

Từ Tử Lăng cố kìm nước mắt vui mừng, vỗ vai Tần Thúc Bảo nói: "Chúng ta tìm nơi ngồi xuống trò chuyện đi."

oOo

Trong thư trai, Hư Hành Chi và Tuyên Vĩnh nghe Khấu Trọng nói xong nhưng vẫn không lộ vẻ kích động gì hết.

Khấu Trọng vẫn chưa hiểu tâm ý của họ, kết luận rằng: "Ta chỉ giúp Lý Thế Dân lên ngôi vua với hai điều kiện tiên quyết: trước tiên là Lý Thế Dân phải đồng ý ở mọi phương diện cần thiết, và cuối cùng là phải có sự đồng ý của Tống Khuyết. Nếu thiếu một trong hai điều kiện đó thì mọi việc vẫn cứ tiến hành như bây giờ."

Tuyên Vĩnh cung kính nói: "Tất cả đều nghe theo Thiếu soái chỉ thị."

Khấu Trọng kinh ngạc: "Người không có ý kiến gì sao?"

Tuyên Vĩnh nở nụ cười chân thành, khẽ nói: "Chẳng giấu gì Thiếu soái, lúc đầu ta chỉ một lòng trả thù cho Đại Long Đầu, chưa hề nghĩ sẽ lấy thiên hạ, chỉ vì kính ngưỡng Thiếu soái và Từ gia, cho nên quyết định xả mệnh bồi quân tử. Thành thực mà nói, ta vẫn thích cuộc sống xông pha giang hồ tự do tự tại hơn. Nếu đại công cáo thành, thuộc hạ hy vọng có thể trở về giúp đại tiểu thư làm ăn, chuyện quan trường thật sự không hợp với ta."

Khấu Trọng nghi hoặc hỏi: "Tiểu Vĩnh không phải cố tình nói những lời này để ta không khó xử đấy chứ?"

Hư Hành Chi mỉm cười: "Hành Chi đảm bảo Tuyên Vĩnh toàn nói ra những lời từ phế phủ. Sự thật thì đa số tướng lĩnh trong Thiếu Soái quân đều có tâm trạng như Tuyên Vĩnh, tất cả đều sẵn sàng bán mạng cho Thiếu soái. Bởi vậy chỉ cần Thiếu soái có thể sắp xếp ổn thỏa, ai giải giáp thì giải giáp, ai thích làm quan tiếp tục làm quan, mỗi người đều có phần, đó

chính là kết cuộc mọi người đều mong muốn. Nói đến cùng, chúng ta tuy có đầy đủ lòng tin đối với Thiếu soái, nhưng Lý Thế Dân cũng là một thống soái vô địch chưa hề bại trận, Lạc Dương lại là một trong ba thành kiên cố nhất trong thiên hạ. Dù cho chúng ta giành được thắng lợi, trận tiếp theo đánh vào Quan Trung cũng không phải chuyện dễ, chắc chắn sẽ không tránh khỏi thương vong, cho nên có thể tránh được hai cuộc kịch chiến, kết quả mỹ mãn như thế này, thì có ai ngốc đến nỗi đi phản đối?"

Khấu Trọng như trút được gánh nặng, cả mừng nói: "Thế ra phía Hành Chi cũng không có vấn đề!"

Hư Hành Chi vui vẻ đáp: "Chẳng những không có vấn đề mà còn vui không kịp nữa. Hành Chi đọc sách thánh hiền, nếu điều gì có lợi cho muôn dân, điều gì có hại cho muôn dân mà cũng không rõ thì thật là hổ thẹn. Hành Chi chẳng những không phản đối mà còn khâm phục cho suy nghĩ sâu xa của Thiếu soái."

Khấu Trọng vỗ bàn than rằng: "Cho đến lúc này ta mới thực sự cất được gánh nặng trong lòng, được các người ủng hộ như vậy, ta càng tin tưởng hơn. Bây giờ chúng ta nên làm thế nào?"

Hư Hành Chi đáp: "Trước khi chưa giải quyết được hai vấn đề tiền quyết mà Thiếu soái đã đề cập, chúng ta cần phải giữ bí mật, đừng để lộ ra bất cứ phong thanh gì để tránh loạn lòng quân. Chỉ nên có một người là ngoại lệ, đó chính là Ma Thường."

Khấu Trọng gật đầu đồng ý, bởi vì Dương Công Khanh chết trận, cánh quân thuộc phe Ma Thường có thù sâu với quân Đường, không giống như bọn Tuyên Vĩnh và Hư Hành Chi.

Tuyên Vĩnh trình bày tiếp: "Ma Thường có ảnh hưởng rất lớn trong lòng quân chúng ta, Thiếu soái phải cẩn thận xử lý vấn đề của y. Nếu Thiếu soái đợi việc này xong mới cho y biết, y sẽ có cảm giác bị bán đứng."

Khấu Trọng nghiêm mặt cả quyết: "Chính vì vậy nên một trong những điều kiện tiền quyết là Lý Thế Dân phải hứa với ta một số chuyện. Được rồi! Ta sẽ lập tức nói chuyện với Ma Thường!"

oOo

Tần Thúc Bảo và Từ Tử Lăng ngồi xuống ở khu nhà phía tây, Tần Thúc Bảo than rằng: “May mà đệ và tiểu Trọng chịu ủng hộ Tần vương. Bây giờ tình thế phía Tần vương ngày càng bất lợi.”

Từ Tử Lăng giật mình: “Y không chặn nổi Lưu đại ca sao?”

Tần Thúc Bảo sững ra: “Lưu đại ca? À, ý người muốn nói Lưu Hắc Thát chứ gì? Tử Lăng hiểu lầm rồi! Nhưng Lưu Hắc Thát cũng thật là ghê gớm, Tần vương phái La Sĩ Tín dùng đại quân giữ vững Lạc Thủy nhưng bị Lưu Hắc Thát tấn công tám ngày đêm, chẳng những lấy được Lạc Thủy mà La Sĩ Tín cũng mất mạng. Nhưng đó chỉ là khoảnh khắc hồi quang phản chiếu của quân Lưu, mãnh tướng dưới trướng của y là Lưu Thập Hỉ và Trương Quân Lập thảm bại chết trong trận Bành Thành, tám ngàn quân vong mạng. Bọn ta bao vây chặt Lạc Thủy, sau đó Tần vương mặc kệ Lưu Hắc Thát nhiều lần khiêu chiến, đóng chặt cửa thành không ra, lại đục thuyền của bọn chúng, đốt cháy kho lương thảo, chặn đường lương thực, khiến quân Lưu Hắc Thát lâm vào cảnh thiếu thốn, phải nôn nóng quyết chiến. Mà Tần vương ngầm phái người đến thượng lưu của Lạc Thủy đắp đê chặn nước, sau khi dụ quân Lưu xuất chiến đã phá đê cho nước tràn xuống, quân Lưu bị chết đuối đến mấy ngàn. Lưu Hắc Thát dẫn tàn quân tháo chạy, chúng ta tung tin đồn là y đầu hàng người Đột Quyết, lại bảo y bỏ thủ hạ mà trốn, khiến lòng quân giao động. Theo ta thấy, Lưu Hắc Thát sắp tiêu đời rồi!”

Từ Tử Lăng nghe thế nhíu mày, nhưng không thể nào trách được Lý Thế Dân, thắng làm vua thua làm giặc, chiến tranh là thế, hai bên đều bất chấp thủ đoạn tấn công đối thủ.

Gã cười khở nói: “Vậy ra Tần vương đang thắng lớn, tại sao Tần đại ca còn lo lắng nữa?”

Tần Thúc Bảo chép miệng: “Tần vương biết mối quan hệ giữa Lưu Hắc Thát với các người cho nên nương tay để cho y chạy thoát. Nhưng chính vì Tần vương lập được kỳ công, uy vọng lên cao như mặt trời khiến Lý Kiến Thành cảm thấy bị uy hiếp. Kiến Thành nhiều lần xin được cầm quân xuất chinh thay cho Tần vương, hoàng thượng chấp nhận liền rút Tần vương về Lạc Dương. Hỡi ơi! Nếu để Kiến Thành bắt được Lưu Hắc Thát, chắc chắn Tần vương sẽ bị triệu hồi về Trường An, tình thế rất nguy ngập.”

Từ Tử Lăng nghe thế cõi lòng chợt chùng xuống, Lý Kiến Thành không phải là Lý Thế Dân, chắc chắn sẽ không tha cho Lưu Hắc Thát.

Gã trầm giọng: “Ta phải bí mật gặp mặt Tần vương, Tần đại ca có sắp xếp được không?”

Tần Thúc Bảo vỗ ngực: “Đương nhiên không có vấn đề gì, Tử Lăng chuẩn bị chừng nào lên đường?”

Từ Tử Lăng nói: “Đêm nay được không?”

oOo

Sau khi Hư Hành Chi và Tuyên Vĩnh ra đi, Bạt Phong Hàn vào thư trai, ngồi xuống trước mặt Khấu Trọng, mỉm cười: “Xem ra mọi việc tiến hành thuận lợi, các bên đều ủng hộ!”

Khấu Trọng nói: “Còn một cửa ải khó qua nữa đó chính là Ma Thường, người mà lão ca người hân thưởng. Ta chỉ có năm phần thuyết phục được y. Nếu y tức giận bỏ đi, đồn tin này ra ngoài, ta thật không biết xử lý thế nào.”

Bạt Phong Hàn đề nghị: “Hay là cứ để kẻ chủ chiến hiểu chiến như ta thuyết phục hẳn, hiệu quả có lẽ sẽ tốt hơn!”

Khấu Trọng cả mừng: “Lão ca người tích cực như thế trong chuyện này, thật khiến cho tiểu đệ bất ngờ.”

Bạt Phong Hàn cười nhẹ đáp: “Chính vì tình huynh đệ, nên ta hy vọng có thể hoàn thành đại nguyện tâm đầu của Tử Lăng, càng muốn người có thể làm cho tiểu thư họ Tống hồi tâm chuyển ý. Nói đến cùng ta cũng chẳng ghét gì Lý Thế Dân, chỉ cần diệt được Lý Nguyên Cát và Dương Hư Ngạn là ta đã hài lòng, huống chi có thể đả kích được Hiệt Lợi, người có hiểu không?”

Vừa lúc đó Ma Thường ở ngoài nói vọng vào: “Có phải Thiệu soái muốn gặp thuộc hạ không?”

Khấu Trọng đứng dậy nói: “Mời vào!”

Ma Thường khoa chân bước vào, ngồi xuống bên cạnh Bạt Phong Hàn. Bạt Phong Hàn ung dung hỏi: “Nếu chúng ta có thể hạ được Quan Trung, người mà Ma huynh muốn tận tay giết nhất là ai?”

Ma Thường không cần suy nghĩ đáp ngay: “Lý Kiến Thành!”

Bạt Phong Hàn hỏi tiếp: “Còn những người khác thì sao?”

Ma Thường đáp: “Chỉ cần Thiệu soái chỉ thị, thuộc hạ không có ý kiến.”

Bạt Phong Hàn cười ha hả, đứng dậy nói: "Vấn đề giải quyết được rồi! Những chuyện khác Thiếu soái cứ nói ra đi!"

Ma Thường ngẩn ra nhìn Khấu Trọng.

Khấu Trọng chờ cho Bạt Phong Hàn ra ngoài mới cười khở nói: "Hảo tiểu tử! Việc dễ nhất do hấn làm, việc khó lên tiếng lại đến phần ta, con bà hấn!"

Ma Thường cảm thấy chuyện này không bình thường, ngạc nhiên hỏi: "Thiếu soái có gì chỉ thị gì? Xin cứ căn dặn!"

Khấu Trọng thần nhiên nói: "Chúng ta đều là huynh đệ, ta không giấu huynh nữa, đại kế thống nhất thiên hạ của chúng ta có thay đổi."

Ma Thường biến sắc hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Khấu Trọng thuật lại kỹ càng mọi việc, sau đó tiếp: "Lý Thế Dân cần phải hứa với ta giết chết Kiến Thành và Nguyên Cát, chúng ta mới toàn lực giúp y ngồi lên ngai vàng, nếu không, mọi chuyện không cần nhắc tới nữa."

Cuối cùng Ma Thường cũng hiểu ra mọi việc, cúi đầu cung kính: "Tất cả xin nghe theo sự sắp xếp của Thiếu soái."

Khấu Trọng ngạc nhiên: "Huynh không có ý kiến gì sao?"

Ma Thường đáp rằng: "Trước khi Dương Công lâm chung đã nhiều lần dặn thuộc hạ phải đi theo Thiếu soái, huống chi Thiếu soái làm vậy không phải là vì lợi riêng mà là muốn thống nhất hòa bình. Chỉ cần thuộc hạ có thể chính tay giết chết Lý Kiến Thành, những chuyện khác không quan trọng."

Khấu Trọng cả mừng: "Bây giờ ta mới thật sự không còn lo lắng, ta vốn tưởng rằng rất khó ăn nói với mọi người."

Ma Thường vui vẻ đáp: "Chúng ta theo Thiếu soái lấy thiên hạ là vì mến yêu Thiếu soái, đương nhiên cũng mong muốn có công danh phú quý. Giờ đây Thiếu soái liên thủ với Lý Thế Dân, thiên hạ có vấn đề gì mà không giải quyết được. Vả lại chúng ta cũng không cần mạo hiểm, thương vong. Tâm nguyện lớn nhất của Dương Công là hòa bình thống nhất cho thiên hạ, nếu Lý Thế Dân là thái tử của nhà Lý Đường chứ không phải Lý Kiến Thành, nói không chừng chúng ta đã theo nhà Đường từ lâu. Chính vì thế thuộc hạ hoàn toàn tán thành quyền định của Thiếu soái."

Khấu Trọng vỗ bàn cười: “Lý Thế Dân! Cơ hội làm hoàng đế của ngươi đã có thêm mấy phần! Bây giờ phải xem quyền định của ngươi thôi.”

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>